

LBRIS

We know
books

AURA
IMBARUS

*Conversații
cu trecutul*

O CĂLĂTORIE ACASĂ

Cum să renunți la trecut,
să-ți redefinești prezentul și să-ți
creezi un viitor pozitiv

TRADUCERE:
MARIA ISOPESCU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

Cuprins

Mulțumiri.....	9
Cuvânt înainte <i>de Bettie B. Youngs</i>	11
Introducere <i>de Tudor Petruț</i>	15
O scrisoare către trecutul meu	17
1. Trezirea la realitate	21
2. O chemare interioară.....	35
3. Nuanțele iubirii.....	51
4. Relații strânse.....	65
5. AND-ul abundenței și al sărăciei	77
6. Coloana vertebrală a încrederii	103
7. Dezlegarea durerilor psihosomatice.....	115
8. Fața invizibilă a credinței.....	127
9. Interdependențe culturale.....	143
10. O lecție de autosuficiență	159
11. Dincolo de codependență.....	175
12. Descoperirea sinelui	189

13. Schimbarea: Un pașaport al dezvoltării....	205
14. Sfârșitul: Un nou început	219
O scrisoare către prezentul meu	235

Introducere

Erau zilele epocii întunecate ale comunismului est-european postbelic. Zilele în care o copilărie sau o adolescență s-ar fi putut pierde ușor în suferință sub presiunile unei mentalități marcate de sărăcie, de frica de a fi cercetat, arătat cu degetul, etichetat. Toate acestea s-au înregistrat la nivel subconștient, de multe ori ieșind din întuneric ca amintirile unui potop. Erau vremurile în care un zid impunător care tăia sufletul unui continent împărțea familia europeană în prea multe moduri.

Erau zilele în care o persoană curajoasă, care a crescut pe partea greșită a zidului, s-a ridicat și, sub gloanțe adevărate, s-a contopit într-un val de spirit renăscut din libertate și speranță pentru un viitor mai bun. Aura Imbarus, acea persoană curajoasă, este una dintre cei mulți care au trăit zilele căderii Zidului Berlinului. Ea a urmărit istoria derulându-se, navigând pe marea schimbării care a măturat un întreg continent în renașterea sa modernă. Îmbogățită cu experiențele vieții în Republica Socialistă România și absorbită de revoluția care i-a răsturnat regimul, Aura a pornit într-o altă aventură. A îndrăznit să se mute pe cealaltă parte a Pământului. Curajoasă din nou, a îndrăznit un nou început,

îmbogățit cu experiențe ale vieții adulte și instincte de supraviețuire, fiind absorbită de esența Lumii Noi, echilibbrând două culturi, multe nuanțe, semnificații și tonuri într-o carieră de succes și o viață împlinită.

Aura Imbarus se uită înapoi la suma tuturor acestor experiențe, dar nu din punct de vedere istoric. Incursiunea ei în trecutul personal devine o călătorie în plan spiritual. Înveterate în subconștient, rădăcinile noastre ne urmăresc oriunde mergem. Primul pas al trezirii este să recunoaștem aceste tipare și să începem să facem ceva în privința lor. Aura folosește universul magic al amintirilor și modurile în care mintea umană le modelează pentru a le înțelege profunzimi. Ea analizează o viață – cu suișuri și coborâșuri, cu bune și cu rele, cu realizări și greșeli – pentru a canaliza totul în ameliorarea agoniei de a fi tu însuși.

Unic și personal, *Conversații cu trecutul*, obligă cititorul să se angajeze în propria rătăcire în infinit. Îl îmbie pe cititor să caute în spiritual răspunsuri uneori drăgălașe, altele care lasă vânătași, la întrebări foarte personale, nerostite. Așează un drum lin cititorului într-o peregrinare în spațiile interioare și mașinațiunile psihicului.

Și dacă cititorul nu are curajul să se detașeze de acea căutare individuală, proza Aurei va fi suficientă pentru o lectură interesantă, vie, sensibilă, intrigantă. Un exemplu plin de emoție al lui „se poate face”.

Tudor Petruț,
actor de origine română

O scrisoare către trecutul meu

Trecut drag,

S-a scurs ceva timp de când m-ai urmărit, mi-ai umbrit și, uneori, chiar ți-ai suprapus aripile cu prezentul meu. De atâția ani, te-am târât după mine oriunde m-am dus; te-am hrănit cu momente prețioase din viața mea; m-am certat cu tine fără niciun rezultat și am fost supărată când mi-ai judecat greșit acțiunile. Sincer, am încercat să te susțin, să fiu în relații bune cu tine, să te satisfac și să te mulțumesc, dar nu am fost niciodată pe aceeași pagină. Am fost mereu în contradicție, dar ne-am comportat civilizată și politicos – totuși, haide, până la urmă așa să fie? Ne iubim cu adevărat? Ne pasă cu adevărat unul de celălalt? Nu cred.

Am venit aici, în momentul prezent, și am crezut prosteste că ne-am rezolvat problemele, că ne-am rezolvat neînțelegerile și că ne-am împăcat unul cu celălalt.

Dar pur și simplu lucrurile nu stau așa.

Am vrut să închid ușa după tine, pentru că mi-am dat seama că nu sunt în stare să dau atenție partenerului meu real: prezentul. Dar ai insistat să las ușa întredeschisă,

așa că am făcut-o. Ce greșeală! În fiecare moment în care încercam să te las în urmă, tu te strecurai în spatele meu, uneori ciupindu-mă pentru a-mi distrage atenția de la „acum”, alteori ambuscându-mă sau încurcându-mă. Nu mai știam ce să cred. Nu mai știam cine sunt, pentru că tu, dragul meu prieten, te jucai cu mintea mea și mă târai în timpul tău.

Dragul meu trecut, ce ți-am făcut de nu m-ai lăsat să plec? Cu ce ți-am greșit? Și dacă tot suntem aici, atât de supărați unii pe alții, cum ne putem repara relația? Sau, mai bine spus, putem să facem asta?

Să ne uităm un minut la planul tău: m-ai vrut în România, ai vrut să-mi fie frică, din moment ce am crescut într-un regim comunist, ai vrut să devin un supus, căci liderii nu erau bineveniți, m-ai vrut săracă, lipsurile fiind tot ce mi-ai expus, m-ai vrut bolnavă, pentru că medicamentele și condițiile omenești cu apă caldă și căldură în casă erau monitorizate și controlate, voiai să mor de foame, căci mâncarea era raționalizată, m-ai vrut una dintre cei mulți, căci a ieși în evidență era o crimă, mă voiai în culori șterse, căci cele strălucitoare nu se găseau nicăieri și nu erau permise, m-ai vrut în uniformă, pentru a mă contopi cu ceilalți, ai vrut să fiu limitată în convingerile mele, astfel încât să îmi poți controla mai bine mintea, ai vrut să nu cred în Dumnezeu, căci Partidul Comunist a fost tatăl nostru în ceruri și pe pământ. M-ai vrut o ființă slabă, astfel încât numai TU să mă poți face puternică, ai vrut să-mi spionez și să-mi torn prietenii, pentru că ai spus că tu ești singurul meu consilier adevărat.

Crezi că încă am nevoie de tine, dar nu am.

Trecutul meu drag, am dat o tură împreună. Bună sau rea, depinde doar cum o interpretezi!

Dar, gata! Mi-ai servit bine, mi-ai dat viață și m-ai crescut și pentru asta sunt recunoscătoare. Dar acum a sosit momentul să ne luăm rămas bun. A sosit momentul să ne privim în ochi – să privim și să simțim cu adevărat fără regrete și fără remușcări, să ne spunem la revedere.

Îți mulțumesc sincer pentru toate greșelile mele. Îți mulțumesc pentru toate zilele înnorate, pentru că m-ai făcut să le apreciez pe cele înșorite când au venit. Îți mulțumesc pentru toate coborâșurile mele, pentru că m-au făcut mai puternică și mai rezistentă. Îți mulțumesc pentru toate nopțile demente în care am dormit cu frică, pentru că acum știi ce înseamnă să trăiești în dragoste. Îți mulțumesc pentru toate nopțile în beznă, pentru că acum mă încântă zilele luminoase. Îți mulțumesc pentru toate lipsurile, pentru că nu aș ști cum să detectez și să fiu recunoscătoare pentru abundența de acum.

Îți mulțumesc că m-ai crescut cu un suflet bun, pentru că acel suflet acum te binecuvântează și te iartă în timp ce te eliberează!

La revedere, trecutul meu drag! Te iubesc!

UNU

Trezirea la realitate

„Odată ce sufletul se trezește, începe căutarea și poți să nu te mai întorci niciodată înapoi. Din acel moment, te înflăcărează o dorință specială care nu te va mai lăsa niciodată să lanchezești în zonele nedorite ale complezenței și împlinirii parțiale. Eternul te grăbește. Nu mai ești dispus să lași compromisul sau amenințarea pericolului să te împiedice să atingi vârful împlinirii.”

John O'DONOHUE, Anam CARA:

○ carte a înțelepciunii cellice

Privind înapoi la viața mea, îmi dau seama că mă distrez la fel de mult acum ca și în copilărie, dacă nu mai mult. Experiențele mele sunt variate, așa-numita „joie de vivre” mi s-a dublat, încrederea mi s-a solidificat, fericirea mi-a crescut și bucuria interioară a explodat. Sunt un adult căruia îi place să se joace și să privească viața prin lentila unui copil. Jobul meu, ca profesor de liceu la unul dintre cele mai bune și foarte premiate licee din sudul Californiei, două colegii din South Bay, jurnalist independent și fondator al revistei See Beyond sunt viața și chemarea mea. Ca rezultat al cunoștințelor și experiențelor

mele, îi pot ghida pe alții spre atingerea și îndeplinirea obiectivelor lor.

Le predau elevilor mei învățând de la ei în același timp. Cu toții suntem elevi la școala vieții și, pentru că nu există coincidențe, suntem întotdeauna la locul potrivit, la momentul potrivit, din motivul potrivit, indiferent dacă ne dăm seama și acceptăm sau nu. Trezirea mea s-a petrecut într-o noapte când mi-am reconstituit viața în câteva minute, din ziua în care m-am născut până la acel moment înghețat în timp, făcându-mă să realizez cât de fragili suntem, dar, în același timp, cât de puternici putem fi.

Mă arunc cu mașina de pe o stâncă? Pastile? Ce scenariu aleg pentru a-mi pune capăt vieții? Cât de dureros ar fi acel ultim moment? Gânduri nebunești mi se plimbau prin cap în timp ce inima îmi bătea repede. Transpiram, eram amețită și chinută. După pierderea mamei, care a însemnat totul pentru mine, viața trecea pe lângă mine fără ca eu să fiu măcar prezentă în ea. Nu mai conta nimic. Și, de multe ori, ideea *de a trece dincolo* și a reuși astfel să fiu acolo unde se aflau mulți dintre cei dragi mie răsărea ca o buruiană într-un câmp de flori. Viața este importantă dacă are un sens și un scop. În acel moment, am simțit că le-am pierdut pe toate.

Am ieșit cu greu din iazul lacrimilor și mi-am luat cheile de la mașină fără o intenție clară. Am deschis ușa garajului; în întunericul lui stătea Bobo, decapotabilul meu portocaliu, cumpărat înainte de catastrofa mea

financiară, singura mea posesie semnificativă rămasă. Bobo aștepta, întreg, gata să parcurgă drumul vieții. Am răsucit cheia, am turat motorul și am ieșit din garaj.

Dintr-un cer întunecat, picături catifelte de ploaie cădeau ca un vâl cețos, melancolic, spălând urmele propriilor mele lacrimi. Nu mi-a plăcut niciodată ploaia, dar în noaptea aceea a reflectat perfect starea mea de spirit. Nu, nu o să trag capota. Aveam nevoie să respir, să mă simt în viață. Întunericul de pe coastă mi-a reflectat starea de spirit.

Cartierul meu Palos Verdes nu păruse niciodată atât de frumos și misterios. Briza îmi ciufulea părul umed iar eu lasam ploaia blândă să mă urmărească în întuneric. Milă după milă, curbă după curbă, până când priveliștea a dispărut.

În fața mea se întindea un abis de nepătruns. Nu îmi știam destinația. Nu aveam un traseu anume. Am urmat drumul, iar ploaia m-a urmărit, acum cu stropi repezi, biciuindu-mi fața și înfiorându-mă până la oase. Mi s-a făcut rău. Am încetinit mașina și am apăsat butonul pentru a strânge capota.

La sfârșitul slalomului meu pe drumurile bătute de vânt, am ajuns la civilizație: grupuri de mașini, claxoane zgomotoase, șoferi nerăbdători care încercau să intre în depășiri. Asfaltul alunecos i-a stresat pe unii șoferi, iar în viraje i-au înfuriat pe alții care depășeau și virau. În cele din urmă, am intrat pe autostradă – mereu aglomerată, indiferent de ora din zi sau din noapte. Ploaia s-a întetit, punându-mi la încercare ștergătoarele de parbriz în timp ce porțile raiului s-au deschis. Am semnalizat, dar mașina

din stânga mea nu m-a lăsat să intru. Am încetinit puțin, ca să mă pot strecura în spatele ei, dar aproape ca într-un balet sincronizat, șoferul a încetinit și el. Zidul de beton din dreapta mea se profila periculos. Am încercat să accelerez, dar parcă legată cu un fir invizibil, mașina de lângă mine a accelerat și ea. Am apăsat tare pe frână. Anvelopele și-au pierdut aderența pe pavajul alunecos de la ploaie, iar mașina mea a început să se rotească în piruete care păreau fără de sfârșit.

Asta a fost? Chiar am terminat cu munca mea, cu existența mea fizică a experienței umane?

Aceste gânduri mi-au trecut prin minte într-o fracțiune de secundă, în timp ce mici stele de ploaie străluceau pe parbriz. M-a cuprins o presimțire rea. M-am simțit pierdută în Univers – într-o gaură neagră întu necată, impenetrabilă, nedefinită de timp și spațiu.

Mașina mea s-a oprit.

Mi-am deschis încet pleoapele ca de plumb. Dintr-o nouă cutie de comori, amintiri de tot felul au pâlpâit în fața mea ca un film. M-am văzut copil, aliniind păpuși și mașini pe pătura mea roz cu nori albi. Tata mă sărută pe frunte în timp ce mama, bunica și bunicul îmi cântă „La mulți ani” deasupra unui tort uriaș de ciocolată decorat cu două lumânări roșii. Volanele albe ale rochiei îmi gâdilă gâtul în timp ce îmi scufund degetele în înghețată, iar un zâmbet imens îmi acoperă obrajii.

*Am început să râd, apoi mi-au curs lacrimi de fericire.
Oare am murit?*

Inima mi-a bătut cu putere când mi-am atins fața și mi-am simțit lacrimile. Orice amintire s-a estompat de parcă aș fi ieșit dintr-o bulă de timp. Am lovit ceva? M-a lovit ceva în timp ce mașina mea se învârtea? Am simțit un decalaj în timp, fără să am idee cum să fac ca să apăs din nou pe butonul „viață”. M-am uitat în jos la mâinile mele, transpirate și tremurânde, dar încă pe volan. Nu era nimeni în stânga sau în dreapta mea, în fața sau în spatele meu. Părea că trecuse un veac.

Când adrenalina a început să se domolească, am apăsat pe accelerație cu mișcări zdruncinate. Bobo al meu s-a repezit înainte, ducându-mă spre următoarea ieșire, oprind imediat pe o stradă laterală. M-am îndepărtat, fără să mă gândesc prin ce trecusem cu doar câteva clipe în urmă. Eram total confuză. Știam că sunt la câteva coduri poștale distanță de casa mea, dar în ce direcție? M-am uitat la ceasul mașinii. Trecuseră trei ore. Aș fi zis că au trecut zece minute, cel mult o jumătate de oră, dar trei ore pur și simplu păreau ireale.

Aș fi putut muri în noaptea aceea, chiar acolo, pe autostradă. Dar nu am făcut-o.

Am realizat că într-un moment suntem aici, pe această planetă, iar în clipa următoare nu mai suntem. Într-un moment simțim lucruri, iar în următorul suntem corpuri inerte ale căror suflète au trecut dincolo. Suntem mereu în pragul morții, fără să știm niciodată când se va întâmpla. Moartea este doar la o suflare distanță de viață. Și între cele două, există magie – dacă aș putea să o cuprind.